

Arrest

nr. 351 177 van 5 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. EBONGUE DE NGOMBA
Edouard Faesstraat 90
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 juli 2026 (bijlage 11).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. EBONGUE DE NGOMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 juli 2026 aan op de nationale luchthaven in Zaventem. Bij de grenscontrole werd vastgesteld dat hij niet in het bezit was van een paspoort of enig ander reisdocument.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 21 juli 2026 de beslissing tot teruggrijping.

1.3. Nadat verzoekers paspoort met visum werd teruggevonden nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie op 23 juli 2026 een nieuwe beslissing tot teruggrijping. Deze beslissing, die verzoeker op 23 juli 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 23/7/2026 [...], aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende, [D.A.] Inspecteur

de heer / mevrouw :

naam [N.N.] voornaam [P.C.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer [...] afgegeven te Yaounde op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door vertegenwoordiging van Frankrijk te Douala geldig van 12.07.2026 tot 11.01.2027 voor een duur van 90 dagen, met het oog op : toerisme

Aangekomen met SN369 afkomstig uit Douala, en zal teruggedreven worden naar Douala, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

[X] (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is toegekomen op 21.07.2026. Op moment van aankomst was hij niet in het bezit van zijn geldig reisdocument en visum. Heden is zijn paspoort terecht. Bij aankomst verklaart betrokkene dat hij zijn vader gaat bezoeken in Frankrijk. Zijn terugkeer ticket is op 03.10.2026 (76 dagen). Betrokkene is bij aankomst niet in het bezit van een uitnodiging of een tenlastenneming van zijn vader. Er is geen informatie over de invulling van zijn verblijf van 76 dagen op het Schengengrondgebied. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van zijn visum of de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore en de voorwaarden volgens de visumcode.

[...]

[X] (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Bij aankomst op 21.07.2026 is betrokkene enkel in het bezit van 200 euro cash geld. Betrokkene beoogt een verblijf tot 03.10.2026 bij zijn vader in Frankrijk. Betrokkene heeft geen tenlastenneming of uitnodiging van zijn vader. Betrokkene is niet in het bezit van een kredietkaart. Volgens de geldende richtbedragen dient betrokkene over 65euro/dag/persoon beschikken voor een verblijf in Frankrijk. Zodoende is dit bedrag onvoldoende.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Allereerst moet worden geduïd dat artikel 2.31, § 5 van de RvV-wet het volgende bepaalt:

“Indien het beroep een beslissing tot terugdrijving of een verwijderingsbesluit betreft, wordt de uitvoering van deze beslissing automatisch geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk instemt met de uitvoering ervan.”

Aangezien de bestreden beslissing een beslissing tot terugdrijving is en het beroep, gelet op artikel 5.12, § 1 van de RvV-wet, tijdig werd ingediend is de vraag van verzoeker om in afwachting van een beslissing over het verzoek tot nietigverklaring – waarover met dit arrest wordt geoordeeld – de tenuitvoerlegging van de verwijdering te schorsen doelloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de zorgvuldigheidplicht.

Hij stelt het volgende:

[...]

B. Toepassing op de onderhavige zaak

17. In de onderhavige zaak is de schending van de zorgvuldigheidsplicht duidelijk. De verweerder heeft zich beperkt tot onmiddellijke feitelijke vaststellingen, zonder ook maar enige verificatie te verrichten, wat gezien de context nochtans noodzakelijk was. Er zij aan herinnerd dat de verweerder aanvankelijk op 21 juli 2026 een eerste terugwijzingsbesluit had genomen, uitsluitend op grond van het feit dat het paspoort fysiek ontbrak. Nadat dit document was teruggevonden en teruggegeven, zocht de verweerder overhaast naar nieuwe gronden om de voortzetting van de detentie en de terugwijzing te rechtvaardigen, wat leidde tot dit tweede besluit van 23 juli 2026. In deze haast heeft zij duidelijk haar plicht tot het actief inwinnen van informatie verzaakt, en wel op twee belangrijke punten.

i. Het verwijtbare verzuim om de documenten bij de vader op te vragen

18. In de bestreden beslissing wordt de verzoeker verweten dat er geen verklaring of uitnodiging van zijn vader was, en dat er onvoldoende informatie was over het verloop van zijn verblijf. Het staat echter vast dat de politie tijdens de grenscontrole rechtstreeks telefonisch contact heeft gehad met de vader van de verzoeker.

19. De verweerder had dus de directe contactpersoon aan de lijn, dat wil zeggen de persoon die het verblijf financiert en die hem zou opvangen. Ondanks dit directe contact hebben de agenten op geen enkel moment van dit telefoongesprek gebruik gemaakt om de vader te vragen de ontbrekende documenten (verbintenis tot ondersteuning, bewijzen van huisvesting, gedetailleerd programma) te overleggen of per e-mail door te sturen.

20. De verzoeker heeft herhaaldelijk en duidelijk aangegeven dat het verblijf zoals gewoonlijk door zijn vader werd gefinancierd en door hem werd gedekt.

21. Het nalaten om deze bewijsstukken bij de directe bron op te vragen terwijl er juist contact is gelegd, om vervolgens de verzoeker het ontbreken van diezelfde documenten te verwijten, vormt de essentie van een schending van de plicht tot onderzoek en zorgvuldigheid; afgezien van het onbegrip dat dit zou kunnen oproepen.

ii. Het opzettelijk negeren van digitale betaalmiddelen

22. Om het tekort aan middelen van bestaan te rechtvaardigen, wordt in de beslissing vermeld dat de verzoeker slechts over 200 euro in contanten beschikte en wordt benadrukt dat hij „niet in het bezit is van een creditcard”.

23. Deze bewering is niet alleen voorbarig, maar ook onvolledig: de verzoeker beschikte in werkelijkheid over een digitale MasterCard die rechtstreeks toegankelijk was via zijn mobiele telefoon. Op geen enkel moment tijdens de verhoorprocedure of de huiszoeking heeft de politie hem gevraagd zijn virtuele betaalmiddelen te tonen of de bankapps op zijn smartphone te controleren.

24. In het kader van dit beroep legt de verzoeker als bewijsstuk de digitale creditcard van zijn vader over, die identiek is aan die van hem.

25. In een samenleving waarin digitale betaalmiddelen de norm zijn geworden (Apple Pay, Google Pay, virtuele kaarten), getuigt het beperken van de fouille tot de fysieke portemonnee, zonder de verzoeker te ondervragen over zijn digitale kaarten, van een oppervlakkig onderzoek van het dossier.

26. In tegenstelling tot wat de verweerder in zijn motivering stelt, is het dus weliswaar juist dat de eiser slechts 200 euro aan contant geld bij zich had, maar is het volstrekt onjuist te beweren dat hij geen andere financiële middelen bij zich had.

27. Door te weigeren de zaak naar behoren te onderzoeken – hetzij door de bereikbaarheid van de vader van de verzoeker per telefoon te negeren, hetzij door na te laten de verzoeker te ondervragen over zijn digitale kaarten – heeft de verweerder geen uitspraak gedaan met volledige kennis van zaken.

[...]

3.1.2. De Raad merkt op dat artikel 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) bepaalt dat de toegang tot het grondgebied van de Schengenstaten kan worden geweigerd aan de vreemdeling die, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker bij de grenscontrole geen stukken kon aanbrengen waaruit het doel van zijn reis kon worden afgeleid.

De verplichting om, zo nodig, bewijsstukken aan te brengen ter verduidelijking van het reisdoel rust op de vreemdeling die het grondgebied van de Schengenstaten wenst te betreden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat de met grenscontrole belaste diensten acties hadden dienen te ondernemen om de ontbrekende overtuigingsstukken zelf te verzamelen. Uit het feit dat verzoeker zelf aan zijn verplichtingen tekortkwam kan niet worden afgeleid dat verweerder onzorgvuldig optrad.

Het gegeven dat verzoeker bij zijn verzoekschrift stukken voegt waaruit blijkt dat aan twee andere personen – volgens hem zijn broer en zus – een visum werd afgegeven laat hier niet anders over denken. Het reisprogramma voor de periode tussen 13 juli en 15 augustus 2026 dat werd opgesteld door J.G.S.M. – een man die verzoeker omschrijft als zijn vader –, dat verzoeker alsnog aanbrengt, leidt evenmin tot het besluit dat verweerder onzorgvuldig was door bij de grenscontrole vast te stellen dat de vereiste overtuigingsstukken niet konden worden voorgelegd. Een reisprogramma dat niet correspondeert met de door verzoeker voorziene verblijfsperiode is daarenboven niet relevant en aangezien ook een stuk wordt voorgelegd waarin wordt aangegeven dat J.G.S.M. tussen 17 juli en 1 augustus 2026 in Zuid-Afrika zal verblijven kan zelfs niet worden geoordeeld dat dit reisprogramma de realiteit correct weergeeft.

Het feit dat verzoeker niet bij machte was om het doel van zijn reis te staven volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. De grief met betrekking tot verweerders standpunt dat verzoeker niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf is bijgevolg gericht tegen een overtollig motief. Een dergelijke kritiek kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoeker, door voor te houden dat hij beschikt over een digitale betaalkaart en door een stuk aan te brengen waaruit blijkt dat zijn vader gebruik kan maken van digitale betaalmiddelen en beschikt over bepaalde geldsommen, niet aannemelijk maakt dat hij bij de grenscontrole kon beschikken over voldoende financiële middelen om tussen 21 juli en 3 oktober 2026 zijn verblijf op het grondgebied van de Schengenstaten te bekostigen. Het feit dat verzoeker uitdrukkelijk aangeeft een beroep te willen doen op kosteloze juridische tweedelijnsbijstand voor het instellen van een procedure voor de Raad vormt bovendien een indicatie dat dit niet het geval is.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

36. Uit het onderzoek van bijlage 11 van 23 juli 2026 blijkt dat er sprake is van een gebrek aan toereikende motivering. De verweerder heeft zich beperkt tot het aanvinken van de vakjes (E) en (G) en deze keuze gemotiveerd met gedeeltelijke vaststellingen die het geheel van de interactie en de specifieke context van het dossier buiten beschouwing laten.

37. De motivering moet de werkelijke omstandigheden weerspiegelen waarin de beschikking is genomen. De verwerende partij heeft echter opzettelijk elementen verzwegen waarvan zij op het moment van het opstellen van de beschikking volledig op de hoogte was, waardoor de motivering haar inhoud en adequaatheid verliest.

38. Ten eerste gaat de motivering volledig voorbij aan het bestaan van een eerste terugwijzingsbesluit dat twee dagen eerder om een geheel andere reden was genomen, en wordt op geen enkele wijze gemotiveerd waarom de verwerende partij, nadat het paspoort was teruggevonden, plotseling van koers is veranderd en een gebrek aan middelen als reden heeft aangevoerd.

39. Ten tweede wordt in de bestreden beschikking gesteld dat de verzoeker „geen creditcard heeft”, zonder te motiveren op welke grondslag deze conclusie is getrokken, noch te vermelden of toegang tot de telefoon met de digitale MasterCard is aangevraagd of geweigerd.

40. Tijdens een latere hoorzitting zou de verweerder ongetwijfeld aan de verzoeker of aan diens vader – zonder medeweten van de verzoeker, met name vanwege diens jonge leeftijd – hebben gevraagd of er sprake was van een digitale creditcard.

41. Ten derde, en dit is het meest in het oog springend, zwijgt bijlage 11 volledig over het bestaan zelf van het telefoongesprek met de vader van de verzoeker. In de beslissing wordt beweerd dat er „geen informatie is over de organisatie van zijn verblijf van 76 dagen”, terwijl de ambtenaar met de persoon die dit verblijf geacht werd te organiseren, heeft kunnen spreken, zoals vaak gebruikelijk is op de luchthaven.

42. De verwerende partij legt op geen enkele wijze uit waarom de verklaringen van de vader van de verzoeker aan de telefoon haar onvoldoende leken, noch waarom zij dit essentiële gesprek niet in het dossier heeft opgenomen, noch waarom de stukken waarop de verzoeker in het kader van de eerste beslissing een beroep deed, niet zijn opgevraagd.

43. Door deze belangrijke aspecten van het incident te verzwijgen, heeft de verwerende partij zich onttrokken aan haar verplichting om haar besluit naar behoren te motiveren. Het is voor de verzoeker volstrekt onmogelijk om de redenering van de verwerende partij te begrijpen, en de Raad wordt belet zijn toetsing op rechtmatigheid uit te oefenen.

44. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing kennelijk in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

3.2.2. Artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker wordt teruggedreven omdat hij geen documenten met het oog op het doel van zijn verblijf en de verblijfsomstandigheden kan voorleggen en omdat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur en de vorm van het voorgenomen verblijf. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Verzoeker toont door toe te lichten dat hem initieel de toegang tot het grondgebied van de Schengenstaten werd geweigerd omdat hij geen paspoort kon voorleggen, dat niet vaststaat op welke basis werd geconcludeerd dat hij geen creditcard heeft, dat niet blijkt of hem werd gevraagd of hij toegang gaf tot zijn telefoongegevens en er geen melding wordt gemaakt van een telefoongesprek met zijn vader niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de verplichting om duidelijk uiteen te zetten op welke juridische en feitelijke gronden hij de bestreden beslissing heeft gebaseerd.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt en voert hiermee in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“[...]”

48. De schending van het redelijkheidsbeginsel vloeit in deze zaak voort uit de kennelijke onevenredigheid tussen de aan de verzoeker ten laste gelegde administratieve tekortkomingen en de genomen verwijderingsmaatregel, die het gevolg is van een kennelijke fout in de beoordeling van het migratierisico.

49. *Ter onderbouwing van haar besluit tot terugwijzing heeft verweerster aangevoerd dat verzoeker niet over de vereiste 65 euro per dag beschikte, hetgeen een beoordeling is die losstaat van de sociaal-economische realiteit van het dossier.*

50. *De verwerende partij begaat een kennelijke beoordelingsfout door de situatie van de verzoeker als jonge reiziger los te zien van zijn familiale omgeving. Het is absoluut noodzakelijk om het bijzonder geruststellende profiel van de vader van de verzoeker te benadrukken.*

51. *Deze bekleedt een functie op zeer hoog niveau, namelijk die van directeur Verkoop & Distributie (Head of Sales and Distribution) bij de multinational MTN. Zijn professionele status getuigt van een duidelijke solvabiliteit en een onbetwistbare financiële draagkracht. De verzoeker legt de afschriften van de verschillende bankrekeningen van zijn vader over om de Raad hiervan te overtuigen.*

52. *Bovendien staat vast dat de vader over meerdere ruim gevulde bankrekeningen beschikt, wat van meet af aan elk risico uitsluit dat de verzoeker tijdens zijn verblijf een last zou worden voor de Belgische, Franse of Europese overheid.*

53. *Bovendien toont de verweerder zich onredelijk door zich zorgen te maken over de duur van 76 dagen, zonder rekening te houden met de gewoonten van dit gezin. Het is niet de eerste reis van de verzoeker en het gezin is gewend om te reizen.*

54. *Dit verblijf van 76 dagen heeft niets weg van een verborgen migratieplan: het maakt deel uit van een vooraf vastgesteld programma waarbij de verzoeker, zoals gebruikelijk, niet alleen door zijn vader maar ook door zijn broer en zus zou worden vergezeld om een familiereis te maken. Het programma voorzag overigens duidelijk in tussenstops in Frankrijk, Italië, Duitsland en Zwitserland.*

55. *De verzoekende partij terugsturen naar haar land van herkomst en haar in hechtenis houden, waarbij wordt gedaan alsof men niet op de hoogte is van het bestaan van haar digitale bankkaart, de prestigieuze sociaal-professionele status van haar vader en de vaste reisgewoonten van haar broers en zussen, vormt een duidelijk onevenredige maatregel.*

56. *Het evenwicht tussen de papieren bewijsstukken die aan het loket zogenaamd ontbraken – en die via een e-mail hadden kunnen worden verkregen als de verweerder de vader hierom telefonisch had gevraagd – en de opsluiting gevolgd door een terugsturing is duidelijk verstoord.”*

3.3.2. De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het staat, zoals reeds gesteld, niet ter discussie dat verzoeker bij de grenscontrole geen documenten kon voorleggen ter onderbouwing van het doel van zijn reis en van zijn verblijfsomstandigheden. Verzoekers toelichting dat hij geen “*verborgen migratieplan*” heeft, dat hij reeds veel reisde en nu slechts een familiereis wil maken doet aan het voorgaande geen afbreuk. Hierbij moet ten overvloede worden geduurd dat verzoeker weliswaar verwijst naar visa die zijn afgegeven aan twee andere personen, maar niet kan worden vastgesteld dat dit verwanten zijn. Zij hebben ook een andere familienaam. Hij verwijst tevens naar de situatie van J.G.S.M., maar er kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat deze persoon verzoekers vader is. Bijgevolg laten de bij het verzoekschrift gevoegde stukken de Raad geenszins toe te besluiten dat er sprake is van een familiereis. Daarnaast moet worden herhaald dat het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde reisprogramma betrekking heeft op een tijdsperiode die niet de volledige termijn van het geplande verblijf dekt. Het voorziene reisprogramma eindigt op 15 augustus 2026 en verzoeker heeft een terugkeerticket voor 3 oktober 2026. Verzoeker verklaarde bij zijn gehoor op 21 juli 2026 ook een familiebezoek te willen brengen aan zijn vader die in Parijs verblijft, maar voegt nu bij zijn verzoekschrift een stuk waaruit moet blijken dat J.G.S.M., die volgens hem zijn vader is, tussen 17 juli 2026 en 1 augustus 2026 om professionele redenen in Zuid-Afrika diende aanwezig te zijn.

Bij zijn verwijzing naar “*de sociaal-economische realiteit*” gaat verzoeker voorts voorbij aan het feit dat niet blijkt dat hij bij de grenscontrole aannemelijk maakte zelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Zijn verwijzing naar de financiële situatie van J.G.S.M. leidt niet tot een andere conclusie. Het staat immers niet vast dat verzoeker vrij over de geldommen van deze persoon kan beschikken.

Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Gelet op het voorgaande kan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing een miskenning inhoudt van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijf augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
S. HERBOTS,	toegevoegd griffier
De griffier,	De voorzitter,

S. HERBOTS

G. DE BOECK